

min fasa förde mig Julia i flygande fläng rakt in i hotellets stora matsal. Vi togo plats vid ett bord, där en imponerande massa vinglas stodo upprättade. Men jag hoppades innerligt att min tillbedda skulle nöja sig med ett glas öl och en enkel köttbit med dessert.

Jag darrade och bäfvade, då jag såg henne studera matsedeln, och jag hade en känsla af att man hällde ett ämbars vatten ner för ryggen på mig, då hon erkände att hon höll på att förgås af hunger, så att ett litet godt smörgåsbord och så skoldpaddsuppa skulle nog till en början behövas för att rädda henne ur hungersnöd.

— Skoldpaddsuppan passar så bra till rödvin, tillade hon.

— Smörgåsbord, så skoldpaddsuppa och rödvin, beställde jag med förtviflans mod.

Innan jag lyckats uttänka ett fint sätt att få henne att förstå, att jag inte alla var hungrig och att viner egentligen voro motbudade och ohälsosamma på grund af deras inneborende, medfödda falskhet, var kyparen tillbaka med en smörgåsbricka.

Jag besvarade min älskades anmärkningar med ett sjunkligt leende, och med det ena ögat riktadt på min tallrik och det andra på den förbipasserande människosvärm, försökte jag upptäcka en eller annan vän, som kunde låna mig ett par tiot och sålunda rädda mitt rykte.

— Häljstuladax med förlorade ägg? foreslog kyparen.

— Det är utmärkt! sade Julia. Låt oss försöka det!

Innan jag hann yttra ett ord, var den frackbekläddade djävulen försvunnen för att utföra ordern.

Jag befann mig i en förskräcklig klämma. Mina fickor voro nästan tomma, mitt ur och kedja borta, och en blick på matsedeln berättade mig, att vi för länge sedan hade förtört de småslantar jag hade på mig. Den röta laxen sattes fram, men jag kunde inte smaka en bit.

Min följeslagerska var alltför upptagen för att märka min förlagenhet, och hon tog rundligt för sig af anmärkningarna. Under tiden berättade hon mig, att hon tyckte vi haft ganska roligt.

Lyckligtvis var hon så medtagen af den halfbotelj rödvin, som druckit att hon inte begärde mera vin.

Den uppmärksamma kyparen började emellertid nu att utbreda sig öfver förtärligheten hos den morkulla hotellet nyss fått in, men nu sade jag rent ut nej. Mitt exempel hade ingen verkan på Julia, hon begärde genast morkulla och förtörde den lilla fågeln med stort välbehag.

Det var som ett långsamt martyrskap att sitta där och vänta på den explosion, som jag visste måste komma, under det jag besvarade alla min ledsagarnas frågor med enstaviga ord. Jag beställde ett stort glas konjak och tog en klunk just som Julia gjorde en skämsamt anmärkning om huru underhållande jag var.

Jag kom med ett tamt svar, då plötsligt steg hörde. Hvar var det som kom gående alldeles förbi, om inte herr Spets.

— Ah, kom och sitt här, sade Julia. Herr Flanell är nästan stum, och jag längtar så mycket efter någon att tala med.

Det var det sista halmstrå. Här kom min hatade rival för att vara vittne till mitt nederlag, och med blodet kokande af raseri slukade jag resten af konjaken, reste mig och förklarade, att jag icke ville vara tredje man i det sällskapet.

— Ni får ursakta honom. Konjaken har stigit honom af huvudet, yttrade Julia.

— Jag kunde just tro det, svarade herr Spets försmädligt. Nu kunde jag inte längre styra mig, utan rusade på honom och vi rullade båda omkring på golvet. Julia skrek, kyparen kommo springande och fingro oss med svårighet skilda åt, och där stod vår egen speciella uppappare och balancerade mildt med brickan, hvar på räkningen låg — 13 kr. 50 öre.

Jag önskade att golvet skulle öppna sig för mina fötter och sluka mig, där jag stod mitt i en fnissande krets, med fracken i tuririver och halsduken lossnad och med den förskräckliga kyparen hela tiden presenterande räkningen.

De nästa två minuterna förekommo mig som en hel människoskär, och säkert nog är att få människor någonsin upplevat något värre. Jag svor på att jag hade förlorat mina pengar under striden, hvilket jag också i det närmaste hade, och då man vid letandet på golvet fann en del kopparslantar och två 25-öringar trodde man mig.

— Jag tviflar inte på att herr Spets skall betala middagen, sade Julia, i det hon tog hans arm. Han inviterar inte unga damer ut med sig, utan at ha pengar i fickan.

Jag skyndade till stationen, där jag med de slantar, som voro kvar efter kalabaliken, lyckades köpa en tredje klass biljett. Just som jag kröp in i kupén, kom Julia och herr Spets, gifvo mig en hänfull blick och stego därpå upp i andra klassen.

LILLA SYSTER.

— Sofi!
— Ja. Här är jag. Nä, barn lilla, hur är det med dig?

Den sjuka smålog och räckte fram munnen till en kyss. Sedan blef hon trött af denna ansträngning och lät sitt blonda huvud falla tillbaka mot två spetsfransade kuddar. Hennes lilla syster Sofi betraktade henne öfverraskad. Lilla Sofi bar en kort klädnad af grått kläde och en brun halmhatt med en tyllslöja.

— Ja, ja, sade hon, jag mottog ditt bref i går morse. Du förstår väl att jag inte tvekade, jag tog mig endast tid att underrätta pappa, packade min kappsäck och skyndade till stationen. Här är jag nu! Men du store... Sådan lys.

Sofi kastade en blick öfver rummet. Hennes ögon gingo från den gustavianska spegeln å väggen till dengammaldags byrån af förgyllt trä med inlaggningar. Blickarne stannade vid ett litet skrifbord af jaceranda, flogo ett ögonblick längs väggen, där några kinesiska solfjädrar glänste i sina brokiga färger.

Plötsligt ryckte hon till. Hon hade nyss sett en ung man, som satt ett stycke ifrån och småleende betraktade denna familjefalla. Den sjukas läppar drogo sig till ett matt leje.

— Alfred, sade hon. Det är Alfred, min trolovade. Du känner honom inte. Jag har, visst glömt att skriva till dig om saken. Det gick så hastigt, så att jag i stället skall berätta det för dig muntligen.

Hon tog Sofis huvud och lutade sin mun mot det samt sade henne hvem Alfred var, huru snäll han varit mot henne sedan den dag, då hon haft lyckan att möta honom. Sedan hon efter en våldsam träta med sin styfmoder lämnat hemmet, hade hon farit till huvudstaden, där hon i början haft mycket tråkigt. Hon var vacker och hade röst samt hade tagit anställning vid en teater, där hon sjöng i kören.

Det var härunder Alfred, som var en ifrig teaterbesökare, kommit att lägga märke till henne. Han lät presentera sig för henne samt följde henne om kvällarne till porten.

Han var rik, utomordentligt rik. Han tog henne ifrån teatern, inackorderade henne i en af huvudstadens finaste pensionat, där han utstyrde hennes rum med antika möbler och lyxartiklar efter sin smak.

Då sommaren kom, bjöd han henne på en utrikes resa tillsammans med en gammal fru, en aflägsen släkting till honom. En morgon vaknade de i ett underbart härligt land, där bergen upptog nästan allt himlen och där molnens hvita fjäderdräkt var som upphängd på höga furor, hvilka lutade sig öfver bergsströmmarne.

— Det är ju nästan en bröllopsresa, sade Alfred.

Öfverallt trodde man i själva verket, att de voro nygifta. Hon kände sig stolt öfver att man på hotellet alltid bad henne skriva sitt namn vid sidan af Alfreds.

Det var efter återkomsten från denna resa, som hon började hosta. Alfred vårdade henne med hängifvenhet. Hon skulle utan tvivel blifva frisk, men det skulle dröja länge, mycket länge. Hon skämtade till och med:

— Nu, då jag har två sjuksköterskor...

Sofi tog plats vid sin systers bädd och lämnade den icke mera. De påminde sig sitt glada förlutna och de härliga stunder de hade genomlevat tillsammans. Stundom tänkte de också på de sorgliga dagarne. Efter deras moders död hade fadern gift sig, då han grundade en ny familj, blef han likgiltig för den gamla. Slutligen bröt osämjan mellan styfmodern och äldsta dottern, Rosa, ut i öppen dager. Rosa lämnade hemmet.

Systern påminde sig särskildt den sista kvällen de hade tillbragt tillsammans. Det var i trädgården. Blåaktiga dimmor uppstego från floden och en flock svalor sträckte melankoliskt vingarne till flykt. Sofi stannade mitt bland tårar:

— Var inte rädd! Jag skall snart komma till dig.

Och nu var detta ögonblick inne. Den unga kvinnan smålog.

— Nu har jag dig. Jag släpper dig inte mer. När jag blir frisk, ska vi alltid vara tillsammans. Du ska laga åt du får en vän, du också. Du ska få se så lyckliga vi skola bli.

— Ja, lilla Rosa. En vän alldeles som herr Alfred, hvissade hon drömmande.

— Ja, som Alfred, upprepade Rosa.

Det var verkligen en fin karl, denne herr Alfred. Han hörde inte till dem, hvilka betraktade kvinnan som ett simpelt verktyg för sina nöjen. Han bevarade trofast sin kärlek för den sjuka Rosa. Det var särskildt för denna trofasthet som Sofi i sitt innersta gjorde honom till den idealiska typen för en fastman. Deras händer möttes för öfrigt förtroligt mitt bland piller och dekoter. Vidare hade båda ett enda mål: Rosas botande. De sträfvade af alla krafter att uppnå detta mål, och då den sjuka sade "Tack", visste de inte till hvem af dem hon talade.

En afton i slutet af vintern, just som doktorn lämnade huset, tog sig Alfred plötsligt med båda händerna om huvudet.

— Min Gud! Min Gud! suckade han.

— Hvad är det? frågade den unga flickan förskräckt.

— Ni vet inte... er syster är förlorad.

Sofi knäppte ihop händerna.

— Rosa... min älskade Rosa.

Hon grät sakt. Alfred suckade.

— Mitt stackars barn. Det är förskräckligt.

Hvad skall det bli af oss?

Från denna stund kände de sig allt mera dragna till hvarandra. Hotellet om en gemensam olycka hade närmat dem till hvarandra. Allt efter som Rosa försvagades, utvecklade sig Sofi och blef allt vackrare. Stundom möttes hennes blickar med Alfreds, och hon bråskade inte att vända dem bort. Den äldre systern tycktes knappast hafva medvetande därom. Med blicken riktad mot fönstret, genom hvilket hon kunde se grenarne å de kala träden i trädgården svänga af och an från vinden, antopade hon med hela sin själ den efterlängade varma årtiden, hvilken, trodde hon, skulle återgifva henne lif och krafter.

Och våren kom slutligen. Det var egentligen inte någon stor omväxling: en massa fåglar skogo sig ner i trädgården, i molnen på himlen syntes ett eller annat härligt och vattnet skvalade flitigt ut tårannorna och på blomstergruppen å gården.

— Så härligt det är! mumlade Sofi, i det hon öppnade fönstret.

Hennes unga lungor inandades luften utifrån. Hon sträckte ut munnen mot den lätta vindfläkten, som hade ljufheten af en smekning. Fåglarnes skri, vållukterna från gräset och mossan, det varma solskenet — Sofi insöp allt detta som om det vore ett lifgivande vin.

Plötsligt rörde en hand vid hennes axel. Hon vände sig om.

— Alfred!

— Sofi!

Hon hade inte tid att göra en rörelse. Alfred förde henne till midten af rummet.

— Nej, nej, sade hon, i det hon, ehuru mycket oskickligt, försökte hindra honom att taga en första kyss.

Sedan hon gjort sig lös, mumlade hon: — Ah, så illa vi göra? Om min syster kunde ana!

Rosa hade sett dem. En dörr hade förblifvit öppen. Ett spegelskåp, som stod mitt emot hennes säng hade förrätt deras omfamning. En ursinnig vrede intog henne. I en hast, kastade hon af sig täcket, och hennes nakna fötter stodo på golvet. Vacklande gick hon till chiffonieren, drog upp en låda och framtog en liten revolver ur sitt fodral. Därpå smög hon sig sakta tillbaka till sin lidandes bädd och krop ihop där. Det var afgjordt, hon skulle döda dem. Hon skulle endast välja det lämpliga tillfället. Hon skulle riktigt njuta af sin hämd. Lika mycket som hon älskade dem, lika mycket hatade hon dem nu.

Dagen förlöt. Mot middagstiden var trädgården full af fågelkvitter. Solen, som befann sig mellan två hvita moln, spred ett obestämmt sken, hvilket gaf en viss guldglans åt den sjukas händer, hvilka voro utbredda på sängtäcket. Alfred och Sofi ägnade som vanligt sina trägnas omsorger åt den sjuka systemen. Stum och med tanderna hopbitna iakttog hon dem. Tid efter annan kände hon på revolvern som låg gömd under örngottet. Klockan 2 utryckte hon en önskan att få äta en drucklase. Alfred hämtade en i korg med muskatfrövar. Hon tog några russin som hon krossade med sina veka tänder, under det hon blickade framför sig med ett frånvarande uttryck. Slutligen blef det afton.

Bullret af människorna å gatan hade upphört. Västervinden skakade om lönnarnes grenar, å hvilka de första skotten började spricka ut. Den sista pårvagnen gick med ett lyvande ljud förbi och afbröt tystnaden, som börjat lägga sig å gatorna. Rosa steg upp. Med fingrarnes kraumpaktigt omfattande revolvern, blek och med en lidit uppsyn gick hon genom rummet, hvilket upplystes af en liten nattlampa af hvitt porslän. Sofi skulle träffas först. Rosa tog tre steg framåt. Hon måste gå förbi spegelskåpet. Plötsligen stannade hon alldeles som fastnaglad. Aldrig hade hon känt ett sådant begär att se sig i spegeln.

Hon såg en köttlös kropp, hvilken skakade i sin nattdräkt, som fladdrade kring höfterna. Hon återfann knappast sitt ansikte i dessa bleka kinder, dessa matta ögon, hvilka betraktade henne. Plötsligen kom det för henne att allt detta inte kunde hjälpas.

— Jag skall dö, tänkte hon.

Utan tvivel visste de det, och det var kanske därför som de i sin otålighet hade förrätt henne. Och hon påminde sig de finkäsliga och omma omsorger, med hvilka Sofi och Alfred hade omgäfvit henne under långa dagar. Kort sagt, hon hade haft sin andel af lyckan. Var icke ögonblicket kommet att vika platsen för dem, hvilka älskade hvarandra och som kunde lefva?

Ett ögonblick tvekade hon. Sedan fattade hon plötsligt ett beslut. Hon styrde kosan mot fönstret och öppnade det på vid gävel. Det var en härlig natt. Månen glänste genom träden, trädgården sken som om det fallit snö i den, och till höger under murgroonan på väggen utände vattenkonstens kran en klar stråle. Rosa stack ut handen utom fönstret. En sekund svängde hon med revolvern i luften, därpå hörde ett kort fall. Det var dödsverket, som studsade mot en persienn och därpå försvann i en häck.

— Jag skall dö, stammade Rosa.

Som en liten sorgsen vålnad betraktade hon sin bädd och sjönk ned i den samma. Hon borade huvudet i örngottet och snyftade ända till morgonen.

Morgongryningen inträdde, fåglarne sjöngo. Vid den segrerika dagens analkande hade Rosa hastigt rest sig upp. Hon skämdes, under det hon intogs af detta för allt levande gemensamma hopp, som en vacker morgon medför. Hon skyndade till sin toalettblåsa, pudrade sin panna, penslade ögonen, lade litet rött på sina visna läppar. Därpå sade hon för sig själf:

— Tänk ändå, tänk ändå, om jag misstagit mig... om jag skulle bli bra. Jag tror nog han skulle älska mig ännu!

Paul I:s död.

(Af Alexander Dumas.)

— Jag har kallat er hit, emedan man planlägger ett attentat mot mig.

— Jag vet det, ers majestät.

— Hvad säger ni? Vet ni det?

— Utan tvivel. Jag är en medbrottsling.

— Ja, men... jag har nyss fått listan på dem. Här är den.

— Och jag, ers majestät, har maken till den här.

— Palhen! mumlade Paul förskräckt och visste inte, hvad han skulle tro.

— Ers majestät, återtog greve Palhen, ni kan jämföra de båda listorna, såvida den hemliga angifvaren är väl underrättad, böra de vara lika.

— Se efter, sade kejsaren.

— Jo, det äro de, sade Palhen kallt, man har blott glömt tre personer.

— Hvilka då? frågade kejsaren ifrigt.

— Ers majestät, klokheten hindrar mig att tala om det, men efter det bevis jag nyss gifvit ers majestät på riktigheten af mina uppgifter, hoppas jag ni värdigas bevilja mig fullt förtroende och förlita er på mitt nit att vilja vaka öfver er säkerhet.

— Inga undanflykter, afbröt Paul, hvilka äro de? Jag vill på ögonblicket veta hvilka de äro.

— Ers majestät, svarade Palhen bugande, vordnaden hindrar mig att yppa höga namn.

— Jag förstår, sade Paul litet lägmält, och kastade ett öga på den stängda dörren som ledde in till hans gemäls våning, ni menar kejsarinnan, eller hur? Ni menar tsarevitch Alexander och storfurst Konstantin?

— Ers majestät, lagen bör icke känna andra än den kan nå.

— Laget gäller för alla, Palhen. Ni skall genast arrestera de båda storfurstarna. Hvad kejsarinnan beträffar, skall jag själf ordna saken. De andra brottslingarna får ni själf bestraffa.

— Ers majestät, gif mig en skriven order och jag lyder, hur högt det huvud än sitter, som den träffar, hur mäktiga de än äro, som den drabbar.

— Det är bra, Palhen! utropade kejsaren, du är min ende trogne tjänare. Vaka öfver mig, jag märker ju, hur alla vill min död och jag har ingen annan än dig.

Paul underkände de båda storfurstarnas arrestering och räckte Palhen den.

Denna önskad ingenting hellre. Med ördern på fickan skyndade han sig till Platon Zubov, där de sammansvurne voro församlade.

— Allt är upptäckt, förklarade han, här har jag order att arresteras er. Här är ingen tid att förlora. I natt är jag guvernör i Petersburg, i morgon är jag kanske fänge. Ni se hvad ni ha att göra.

Härsvar tvekan detsamma som schavott eller Sibirien. De sammansvurna församlade sig under natten hos öfverste Talitzin. Som de ansågo sig för få, beslöte de öka sin skara med det trettiotal officerare, tillhörande Petersburgs högsta societet, som på morgonen blifvit degraderade och dömda till fängelse för felsteg, som knappt förtjänat en skrapa. Greve Palhen befallde att slädd hölls i beredskap utanför dessas fängelse och begaf sig därpå till Alexander.

Denne hade nyss gjort sin far i en korridor i palatset, men Paul gjorde ett tecken åt honom att dra sig tillbaka och ålade honom att gå in till sig och invänta vidare förhållningsorder. Greven fann honom därför så mycket mer orolig, som han icke hade en aning om orsaken till kejsarens vrede. Knappt hade han fått syn på Palhen, förrän han frågade honom om han inte å faderns vägnar kom med någon befallning.

— Jo, tyvärr, svarade Palhen, jag har ett fasanfullt uppdrag.

— Hvilket då? frågade Alexander.

— Att fånsa ers höghet.

— Jag, fänge! Men hvad är det då för brott jag är anklagad för, Palhen?

— Ers kejsarliga höghet är ej okunnig om att här, olyckligtvis, råkar man ibland ut för straffet, innan man begått öfverträdelsen.

— Kejsaren befäller öfver mitt öde både som härskare och som far. Får jag se orden, jag är redo underkasta mig dem.

Greven räckte honom den. Alexander kysste sin fars namnteckning och började läsa. Då han såg att det gällde storfurst Konstantin också, utropade han:

— Och min bror också! Jag hoppades det blott gällde mig. Och kejsarinnan, min äldra moder, denna från himlen nedstigna ängel! Det är för mycket, Palhen.

— Ers höghet, sade han, och kastade sig på knä; ers höghet, hör mig, man måste förebygga stora olyckor; man måste sätta en gräns för er höge faders villfarelser. I dag vill han åt er frihet, i morgon kanske edert...

— Palhen, ni förtalar min far.

— Nej, ty det är icke hans hjärta, utan hans förmuft jag anklagar. Alla dessa besynnerliga motsägelser, alla överställda påbud, alla onödiga bestraffningar kunna blott äga sin grund i en förfärlig sjukdom. Alla i kejsarens omgifning säga det, och alla som äro på afstånd tala om det. Er olycklige far är vansinnig.

— Min gud!

— Ja, ers höghet! Man måste rädda honom från honom själf. Det är inte jag som kommer med det rådet, det är adeln, senaten, kejsardömet, jag är här som deras tolk; det är nödvändigt att kejsaren abdikerar till förmån för er.

— Palhen! skrek Alexander och tog ett steg tillbaka, hvad är det ni säger? Skulle jag efterträda min far, som ännu lefver? Rycka kronan från hans huvud och spiran ur hans hand? Det är ni som är galen, Palhen... Aldrig... aldrig!

— Men ers nåd, har ni inte läst befallningen? Tror ni att det är fråga om blott och bart ett fänge? Nej, tro mig, ers höghets dagar äro räknade.

(Forts.)

DR. MILES' Anti-Pain Pills

FOR RHEUMATISM, NEURALGIA, MIGRAINE, BACKACHE, PAIN IN CHEST, STOMACH, STREPTOCOCUS.

Take ONE of the Little Tablets AND THE PAIN IS GONE.

25 CENTS

They Relieve Pain Quickly, leaving no After-effects.

Never Sold in Bulk.

Farmar till hyra eller till salu

Lätt att belåna och till billiga priser.

Skrif till oss efter lista af land som vi älla eller uthyra i Wilkes eller Otter Tail Counties, Minnesota. God jordbruk, vatten och klimat, nära goda skolor och kollejer, både svenska och norska. Vi ha en stor lista öfver land som vi äga eller har till salu. Skrif på svenska eller engelska. ANDREW OLSON & A. R. KIRK, Fargo Falls, Minn.

FRITT

GULD UR FRITT! OCH RING

Är du guldglädd? Med en av våra guldplåster, som du kan använda till dina ringar, armband, etc. Skrif till oss efter lista af land som vi älla eller uthyra i Wilkes eller Otter Tail Counties, Minnesota. God jordbruk, vatten och klimat, nära goda skolor och kollejer, både svenska och norska. Vi ha en stor lista öfver land som vi äga eller har till salu. Skrif på svenska eller engelska. ANDREW OLSON & A. R. KIRK, Fargo Falls, Minn.

COLUMBIA NOVELTY CO.

Detroit, Mich. East Boston, Mass.

FRITT till våra kunder!

Om du vill ha en av våra guldplåster, som du kan använda till dina ringar, armband, etc. Skrif till oss efter lista af land som vi älla eller uthyra i Wilkes eller Otter Tail Counties, Minnesota. God jordbruk, vatten och klimat, nära goda skolor och kollejer, både svenska och norska. Vi ha en stor lista öfver land som vi äga eller har till salu. Skrif på svenska eller engelska. ANDREW OLSON & A. R. KIRK, Fargo Falls, Minn.

Överhördt

Överhördt är en av våra guldplåster, som du kan använda till dina ringar, armband, etc. Skrif till oss efter lista af land som vi älla eller uthyra i Wilkes eller Otter Tail Counties, Minnesota. God jordbruk, vatten och klimat, nära goda skolor och kollejer, både svenska och norska. Vi ha en stor lista öfver land som vi äga eller har till salu. Skrif på svenska eller engelska. ANDREW OLSON & A. R. KIRK, Fargo Falls, Minn.

Praktisk Lärobok

Engelska språket med fullständig uttalsledning. Skrif till oss efter lista af land som vi älla eller uthyra i Wilkes eller Otter Tail Counties, Minnesota. God jordbruk, vatten och klimat, nära goda skolor och kollejer, både svenska och norska. Vi ha en stor lista öfver land som vi äga eller har till salu. Skrif på svenska eller engelska. ANDREW OLSON & A. R. KIRK, Fargo Falls, Minn.

Engelsk-Svenska Brevfästaren

Engelska språket med fullständig uttalsledning. Skrif till oss efter lista af land som vi älla eller uthyra i Wilkes eller Otter Tail Counties, Minnesota. God jordbruk, vatten och klimat, nära goda skolor och kollejer, både svenska och norska. Vi ha en stor lista öfver land som vi äga eller har till salu. Skrif på svenska eller engelska. ANDREW OLSON & A. R. KIRK, Fargo Falls, Minn.

Engelsk-Svenska Brevfästaren

Engelska språket med fullständig uttalsledning. Skrif till oss efter lista af land som vi älla eller uthyra i Wilkes eller Otter Tail Counties, Minnesota. God jordbruk, vatten och klimat, nära goda skolor och kollejer, både svenska och norska. Vi ha en stor lista öfver land som vi äga eller har till salu. Skrif på svenska eller engelska. ANDREW OLSON & A. R. KIRK, Fargo Falls, Minn.

Engelsk-Svenska Brevfästaren

Engelska språket med fullständig uttalsledning. Skrif till oss efter lista af land som vi älla eller uthyra i Wilkes eller Otter Tail Counties, Minnesota. God jordbruk, vatten och klimat, nära goda skolor och kollejer, både svenska och norska. Vi ha en stor lista öfver land som vi äga eller har till salu. Skrif på svenska eller engelska. ANDREW OLSON & A. R. KIRK, Fargo Falls, Minn.

Engelsk-Svenska Brevfästaren

Engelska språket med fullständig uttalsledning. Skrif till oss efter lista af land som vi älla eller uthyra i Wilkes eller Otter Tail Counties, Minnesota. God jordbruk, vatten och klimat, nära goda skolor och kollejer, både svenska och norska. Vi ha en stor lista öfver land som vi äga eller har till salu. Skrif på svenska eller engelska. ANDREW OLSON & A. R. KIRK, Fargo Falls, Minn.